

Sygn. akt III KK 173/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak (przewodniczący)

SSN Włodzimierz Wróbel

SSA del. do SN Jacek Błaszczyk (sprawozdawca)

Protokolant Jolanta Włostowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Małgorzaty Wilkosz-Śliwy.

w sprawie R. B., A. S., T. S. K., R. K., D. B. P., K. P., P. S. i Z. B.

skazanych z art. 258 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 30 stycznia 2013 r.,

kasacji, wniesionych przez obrońców

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 22 grudnia 2011 r., zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w B.

z dnia 23 marca 2011 r.,

1. uchyla zaskarżony wyrok co do A. S., R. K. oraz D. B. P. w części utrzymującej w mocy wyrok Sądu Okręgowego, a dotyczącej czynów przypisanych w pkt XI (czyn X z aktu oskarżenia), pkt XXI (czyn XIX z aktu oskarżenia) oraz pkt XXVII (czyn XXIII z aktu oskarżenia) i sprawę w tym zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w postępowaniu odwoławczym;

2. w pozostałym zakresie oddala wszystkie kasacje jako oczywiście bezzasadne;

- 3. zarządza zwrot A. S., R. K. i D. B. P. po 750 (siedemset pięćdziesiąt) złotych wniesionych tytułem opłaty od kasacji;**
- 4. obciąża A. S., R. K. oraz D. B.P. wydatkami postępowania kasacyjnego, w części w której kasacje zostały oddalone;**
- 5. obciąża R. B., T. S. K., K. P., P. S. i Z. B. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 marca 2011r., Sąd Okręgowy w B. w następujących punktach:

II. oskarżonego Z. B. uniewinnił od popełnienia czynów polegających na tym, że nieustalonego dnia grudnia 2004r. wbrew przepisom ustawy, wywiózł z Polski do Czech, łącznie nie mniej niż 3 gramy kokainy wartości około 600 zł oraz nieustalonego dnia kwietnia 2005r., wbrew przepisom ustawy, wywiózł z Polski do Turcji łącznie nie mniej niż 6 gramy kokainy w wartości około 1200 zł, tj. o czyny z art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomani (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.);

III. na mocy art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne wobec oskarżonego A. S. umorzył co do czynu polegającego na tym, że w okresie od sierpnia do września 2003r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, działając w krótkich odstępach czasu, w realizacji z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, czerpał korzyści z nierządu świadczonego przez kobiety pracujące w tzw. agencjach towarzyskich mieszczących się na ul. K. i ul. Z., oraz nierząd tym kobietom ułatwiał poprzez organizowanie pracy i zapewnienie w tym celu lokalu, tj. wyczerpującego dyspozycję art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.;

IV. oskarżonego R. B. uznał za winnego tego, że w okresie od początku lipca 2003r. do początku czerwca 2004r., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez nieustalone osoby pracujące w tzw. agencjach towarzyskich położonych w B. przy ul. K. i ul. Z. oraz prostytucję tym osobom ułatwiał poprzez organizowanie warunków pracy i zapewnianie w tym celu lokalów, tj. czynu z art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i

art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę 100 stawek dziennych grzywny z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 50 zł;

V. oskarżonego R. B. uznał za winnego tego, że w okresie od sierpnia do października 2003r. w B., w krótkich odstępach czasu, w realizacji z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, biorąc udział w obrocie znacznymi ilościami środków psychotropowych w ten sposób, że w bliżej nieustalonej dacie w sierpniu 2003r. nabył samodzielnie celem udzielenia innym osobom nie mniej niż 300 gram kokainy w cenie po 38 dolarów USA za gram za łączną kwotę nie niższą niż 11.400 dolarów USA oraz w bliżej nieustalonych datach w okresie od dnia 5 września do października 2003r., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, trzykrotnie nabył każdorazowo nie mniej niż 200 gram kokainy celem udzielenia innym osobom łącznie nie mniej niż 600 gram kokainy w cenie po 38 dolarów USA za gram za łączną kwotę nie niższą niż 22.800 dolarów USA, tj. czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 cyt. ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 150 stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 50 zł;

VI. oskarżonego R. B. uznał za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w nieustalonych datach w okresie od początku sierpnia do dnia 2 września 2003r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w realizacji z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami uprawiał handel ludźmi w ten sposób, że nabył od innej osoby 4 kobiety za kwotę łącznie 4.000 zł celem świadczenia przez nie odpłatnie usług seksualnych, przy czym z popełnienia przestępstw uczynił sobie stałe źródło dochodu, czym wyczerpał dyspozycję art. 189a § 1 kk. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności;

VII. oskarżonego R. B. uznał za winnego tego, że w okresie od początku lipca 2003r. do początku czerwca 2004r. w B. kierował zorganizowaną grupą

przestępczą w skład której wchodziły oprócz niego samego inne ustalone osoby, która miała na celu popełnianie przestępstw, w szczególności czerpanie korzyści majątkowych z prostytucji, handlu ludźmi, nielegalnej sprzedaży alkoholu i nielegalnych gier hazardowych, tj. czynu z art. 258 § 3 k.k. i za to na mocy art. 258 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

VIII. oskarżonego R. B. uznał za winnego tego, że w okresie od października do listopada 2007r. w B., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez M. Ł., kobietę o imieniu S., kobietę o imieniu M. oraz dwie inne nieustalone kobiety pracujące w tzw. agencji towarzyskiej położonej w B. przy ul. R. oraz prostytucję tym osobom ułatwiał poprzez organizowanie warunków pracy i zapewnienie w tym celu lokalu, a nadto doprowadził M. Ł. do uprawiania prostytucji w tzw. agencji towarzyskiej położonej w B. przy ul. R. poprzez groźenie jej popełnieniem przestępstwa polegającego na uszkodzeniu ciała jej małoletnich dzieci oraz zmuszeniu jej do obcowania płciowego wbrew jej woli, które to groźby wzbudziły u niej uzasadnioną obawę, że będą spełnione, tj. czynu z art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 203 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 203 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 50 zł;

IX. oskarżonego R. B. uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 5 października do dnia 7 października 2008r. w B., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą i innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, doprowadził M. Ł. do uprawiania prostytucji w tzw. agencji towarzyskiej położonej w B. przy ul. R. poprzez groźenie jej popełnieniem przestępstwa polegającego na uszkodzeniu ciała jej małoletnich dzieci oraz zmuszeniu jej do obcowania płciowego wbrew jej woli, które to groźby wzbudziły u niej uzasadnioną obawę, że będą spełnione, tj. czynu z art. 203 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 203 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych z ustaleniem

wysokości jednej stawki na kwotę 50 zł;

X. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzył oskarżonemu R. B. karę łączną 10 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 50 zł;

XI. oskarżonego A. S. uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 28 sierpnia do dnia 2 września 2003r. w B., w krótkich odstępach czasu, w realizacji z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, biorąc udział w obrocie znacznymi ilościami środków psychotropowych, działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, trzykrotnie nabył celem udzielenia innym osobom każdorazowo po nie mniej niż 300 gram kokainy, łącznie nie mniej niż 900 gram kokainy w cenie po 38 dolarów USA za gram za łączną kwotę nie niższą niż 34.200 dolarów USA, tj. czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 cyt. ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 150 stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 50 zł;

XII. oskarżonego A. S. uznał za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w bliżej nieustalonej dacie w okresie od sierpnia do dnia 2 września 2003r., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w krótkich odstępach czasu, w realizacji z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami uprawiał handel ludźmi w ten sposób, że nabył od innej osoby 2 kobiety za kwotę łącznie 2.000zł celem świadczenia przez nie odpłatnie usług seksualnych, przy czym z popełnienia przestępstw uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. czynu z art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności;

XIII. oskarżonego A. S. uznał za winnego tego, że w okresie od początku lipca do dnia 2 września 2003r. w B. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez R. B. w skład której wchodziły także inne ustalone osoby, która miała na celu popełnianie przestępstw, w szczególności czerpanie korzyści majątkowych z prostytucji, handlu ludźmi, nielegalnej sprzedaży alkoholu i nielegalnych gier hazardowych, tj. czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na mocy art. 258

§ 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

XIV. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu A. S. karę łączną 6 lat pozbawienia wolności;

XV. oskarżonego T. S. K. uznał za winnego tego, że w okresie od początku lipca 2003r. do początku czerwca 2004r., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez nieustalone osoby pracujące w tzw. agencjach towarzyskich położonych w B. przy ul. K. i ul. Z. oraz prostytucję tym osobom ułatwiał poprzez organizowanie warunków pracy i zapewnianie w tym celu lokali, tj. czynu z art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 50 zł;

XVI. oskarżonego T. K. uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonych datach w okresie od dnia 28 sierpnia do października 2003r. w B., w krótkich odstępach czasu, w realizacji z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, biorąc udział w obrocie znacznymi ilościami środków psychotropowych, działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, trzykrotnie nabył celem udzielenia innym osobom każdorazowo po nie mniej niż 300 gram kokainy, łącznie nie mniej niż 900 gram kokainy w cenie po 38 dolarów USA za gram oraz w bliżej nieustalonych datach w okresie od dnia 5 września do października 2003r. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, trzykrotnie nabył każdorazowo nie mniej niż 200 gram kokainy celem udzielenia innym osobom łącznie nie mniej niż 600 gram kokainy w cenie po 38 dolarów USA za gram za łączną kwotę nie niższą niż 22.800 dolarów USA, tj. czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 cyt. ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 150 stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 50 zł;

XVII. oskarżonego T. K. uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonej dacie w

okresie od sierpnia do dnia 2 września 2003r. w B. działając w krótkich odstępach czasu, w realizacji z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami uprawiał handel ludźmi w ten sposób, że nabył od innej osoby 2 kobiety za kwotę łącznie 2.000 zł celem świadczenia przez nie odpłatnie usług seksualnych, tj. czynu z art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności;

XVIII. oskarżonego T. K. uznał za winnego tego, że w okresie od początku lipca 2003r. do początku czerwca 2004r. w B. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez R. B. w skład której wchodziły także inne ustalone osoby, która miała na celu popełnianie przestępstw, w szczególności czerpanie korzyści majątkowych z prostytucji, handlu ludźmi, nielegalnej sprzedaży alkoholu i nielegalnych gier hazardowych, tj. czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na mocy art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

XIX. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzył oskarżonemu T. K. karę łączną 7 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 50zł;

XX. oskarżonego R. K. uznał za winnego tego, że w okresie od początku lipca 2003r. do stycznia 2004r. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez nieustalone osoby pracujące w tzw. agencjach towarzyskich położonych w B. przy ul. K. i ul. Z. oraz prostytucję tym osobom ułatwiał poprzez organizowanie warunków pracy i zapewnianie w tym celu lokalów, tj. czynu z art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 50zł;

XXI. oskarżonego R. K. uznał za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w październiku 2003r. w B., działając w krótkich odstępach czasu, w realizacji z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, biorąc udział w obrocie

znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych nabył celem udzielenia innym osobom łącznie nie mniej niż 100 gram kokainy o wartości nie mniejszej niż 3.800 dolarów USA oraz 500 gram amfetaminy o wartości nie mniejszej niż 800 dolarów USA, tj. czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 cyt. ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 50 zł oraz czynu polegającego na tym, że w bliżej nieustalonej dacie w okresie od sierpnia do dnia 2 września 2003r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, uprawiał handel ludźmi w ten sposób, że nabył od innej osoby 2 kobiety za kwotę łącznie 2.000 zł celem świadczenia przez nie usług seksualnych, tj. czynu z art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności;

XXII. Oskarżonego R. K. uznał za winnego tego, że w okresie od początku lipca 2003r. do stycznia 2004r. w B. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez R. B., w skład której wchodziły także inne ustalone osoby, która miała na celu popełnianie przestępstw, w szczególności czerpanie korzyści majątkowych z prostytucji, handlu ludźmi, nielegalnej sprzedaży alkoholu i nielegalnych gier hazardowych, tj. czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na mocy art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

XXIII. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzył oskarżonemu R. K. karę łączną 4 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych grzywny z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 50 zł;

XXVI. oskarżonego D. B. P. uznał za winnego tego, że w okresie od jesieni 2003r. do dnia 20 grudnia 2005r. w B. i W., w krótkich odstępach czasu, w realizacji z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, biorąc udział w obrocie znacznymi ilościami środków psychotropowych nabył w okresie od jesieni 2003r. do kwietnia 2004r. w B. wspólnie z inną ustaloną osobą, celem udzielenia innym osobom, łącznie nie mniej niż 2.000 gram kokainy w cenie po 40 dolarów USA za gram za łączną kwotę nie niższą niż 80.000 dolarów USA oraz w okresie od kwietnia 2004r.

do dnia 20 grudnia 2005r. w B., W., działając samodzielnie, nabył celem udzielenia innym osobom łącznie nie mniej niż 600 gram kokainy w cenie po 40 dolarów USA za gram za łączną kwotę nie niższą niż 24.000 dolarów USA, tj. czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 kk. i za to na mocy art. 56 ust. 3 cyt. ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 7 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 300 stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 50 zł;

XXVII. oskarżonego D. P. uznał za winnego tego, że w dniu 3 grudnia 2005r. w B., w krótkich odstępach czasu, w realizacji z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, złożył w II Komisariacie Policji zawiadomienie o przestępstwie kradzieży samochodu osobowego marki FORD Mondeo ST 220 wiedząc, że nie zostało ono popełnione oraz fałszywe zeznania dotyczące tego czynu, a następnie poprzez wprowadzenie w błąd, co do zaistnienia kradzieży tego pojazdu doprowadził S./.../ Towarzystwo Ubezpieczeniowe ERGO H. S.A. z siedzibą w S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wypłatę odszkodowania za ten samochód w wysokości 66.300 zł, tj. czynu z art. 238 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 50 zł;

XXVIII. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzył oskarżonemu D. P. karę łączną 7 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 50 zł;

XXIX. oskarżonego K. P. uznał za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w okresie od jesieni 2003r. do kwietnia 2004r. w B., działając z inną ustaloną osobą, w krótkich odstępach czasu w realizacji z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, biorąc udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych nabył celem udzielenia innym osobom łącznie nie mniej niż 2.000 gram kokainy w cenie po 40 dolarów USA za gram, za łączną kwotę nie mniejszą niż 80.000 dolarów USA, tj. czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1

k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 cyt. ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 6 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 200 stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 50 zł;

XXX. oskarżonego P. S. uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonej dacie w okresie od stycznia do marca 2004r. w B. brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w ten sposób, że nabył od innej ustalonej osoby celem udzielenia innym osobom 500 gram amfetaminy o łącznej wartości nie więcej niż 800 dolarów USA, tj. czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy art. 56 ust. 3 cyt. ustawy w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 50 zł;

XXXI. oskarżonego Z. B. uznał za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w okresie od sierpnia 2003r. do grudnia 2005r. w B. i W., działając w krótkich odstępach czasu, w realizacji z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych nabył od innej ustalonej osoby celem udzielania innym osobom, łącznie nie mniej niż 300 gram kokainy o wartości nie mniejszej niż 12.000 dolarów USA dolarów, tj. czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy art. 56 ust. 3 cyt. ustawy w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł;

XXXII. oskarżonego Z. B. uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonej dacie w miesiącu grudniu 2003r. w K., wbrew przepisom ustawy, udzielił nieodpłatnie innej ustalonej osobie środek psychotropowy w postaci kokainy w ilości około 1,5 grama o łącznej wartości około 60 dolarów USA, tj. czynu z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy art. 58 ust. 1 cyt. ustawy wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

XXXIII. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu Z. B. karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

Apelacje od powyższego wyroku wywiedli obrońcy oskarżonych: R. B., A. S., T. K., R. K., Z. B., D. P., K. P. i P. S.

Obrońca oskarżonego R. B. wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisu prawa materialnego, a mianowicie:

- art. 258 § 3 k.k. przez niesłuszne jego zastosowanie w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. VII wyroku, w sytuacji gdy z ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia nie wynika, aby którykolwiek z oskarżonych wyczerpał swoim zachowaniem znamię „udziału w zorganizowanej grupie przestępczej” a też przy braku wskazania, w czym miała by się przejawiać jego kierownicza rola;

- art. 189a § 1 k.k. przez niesłuszne jego zastosowanie przy kwalifikacji prawnej czynu przypisanego R. B. w pkt. VI wyroku, w sytuacji gdy z ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie wynika, aby oskarżony wyczerpał swoim zachowaniem znamię „handlu ludźmi”;

2. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

- art. 4 k.p.k. przez pominięcie dowodów przemawiających na korzyść R. B. i oparcie rozstrzygnięcia o winie oskarżonego wyłącznie na zeznaniach jednego świadka, tj. M. Ł.;

- art. 5 k.p.k. i art. 7 k.p.k. przez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego wszystkich niedających się usunąć wątpliwości wynikających z zeznań tego świadka i błędną, sprzeczną z doświadczeniem życiowym, noszącą znamiona dowolności, ocenę treści tych zeznań;

3. błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mające wpływ na jego treść, a polegające na uznaniu, że oskarżony R. B.:

- czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji;

- brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków psychotropowych;

- uprawiał handel ludźmi, w ten sposób, że nabył od innej osoby 4 kobiety;

- czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez świadka M. Ł., kobiety o imieniu S., M. oraz dwie inne nieustalone kobiety, a dodatkowo doprowadził M. Ł. do uprawiania prostytucji poprzez groźnię jej popełnieniem przestępstwa polegającego na uszkodzeniu ciała jej małoletnich dzieci oraz zmuszaniu jej do obcowania płciowego wbrew jej woli.

Obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego R. B. od popełnienia przypisanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Obrońca oskarżonego A. S. wyrokowi zarzucił:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na stwierdzeniu, w odniesieniu do zarzutu przypisanego:

1. - w pkt. XI, że oskarżony A. S. od dnia 28 sierpnia do dnia 2 września 2003r. , w krótkich odstępach czasu, wspólnie z inną ustaloną osobą, nabył od M. Ł. 900 gram kokainy;

2. - w pkt. XII, że oskarżony A. S. od sierpnia do dnia 2 września 2003r., wspólnie z inną ustaloną osobą, w celu świadczenia usług seksualnych, nabył dwie kobiety za łączną kwotę 2.000 zł, podczas gdy zeznania jedyne go świadka M. Ł., składane w śledztwie budziły poważne wątpliwości, a jednocześnie świadek ten na rozprawie z zeznań tych się wycofał;

3. - w pkt. XIII, że oskarżony A. S., w okresie od lipca do dnia 2 września 2003r. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez R. B., mającej na celu popełnianie przestępstw wymienionych w tym zarzucie, podczas gdy zeznania M. Ł., w oparciu o który to dowód został ustalony stan faktyczny, są sprzeczne i pozbawione logiki;

II. - obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art.: 4, 7, 410 i 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. wyrażającą się przez:

1. - nieuwzględnienie na korzyść oskarżonego, okoliczności wynikających z zeznań M. Ł. złożonych w innych postępowaniach;

2. dowolną, wybiórczą i niekonsekwentną ocenę zeznań M. Ł., w wyniku czego, część zeznań tego świadka została przez sąd pierwszej instancji uznana za niewiarygodne, skutkiem czego niektórzy oskarżeni zostali uniewinnieni od popełnienia zarzuconych czynów lub zostały w sposób istotny zmienione opisy przypisanych czynów;

3. ustalenie stanu faktycznego na podstawie części ujawnionego materiału dowodowego, a mianowicie z pominięciem wyjaśnień M. Ł. składanych w sprawie o sygn. IV K ...Sądu Okręgowego w W. i w innych postępowaniach, które to wyjaśnienia mają związek z zarzutami postawionymi oskarżonemu A. S. (art. 410 k.p.k.);

4. niewskazanie, czy sąd uznał za udowodniony lub nieudowodniony fakt, iż M. Ł. swoją działalność przestępczą w zakresie obrotu narkotykami rozpoczął od marca - kwietnia 2004r., a więc w terminie gdy oskarżony A. S. był tymczasowo aresztowany (art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k.);

III - obrazę prawa materialnego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art.

65 § 1 k.k. i art. 101 § 1 k.k. przez uznanie, że :

1. przypisane w punktach XI i XII działania oskarżonego A. S., wyczerpują znamię „stałego źródła dochodu” podczas gdy zostały mu przypisane jednostkowe, przestępcze zachowania, które nie świadczyły o ciągłości i trwałości;

2. A. S. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstwa czerpania korzyści majątkowych z prostytucji, podczas gdy w pkt. III wyroku, postępowanie karne, za czyn opisany w pkt. IX aktu oskarżenia, zakwalifikowany z art. 204 § 1 i 2 k.k. na mocy art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k., zostało umorzone.

Obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego A. S. od popełnienia zarzuconych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego T. K. wyrokowi zarzucił:

I. obrazę prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art.: 4, 5 § 2, 7, 410 i 92 k.p.k., a także art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k., wynikającą z dokonania dowolnych ustaleń i rozstrzygnięcia na niekorzyść T. K., wbrew zasadzie *in dubio pro reo*, niedających się usunąć wątpliwości, co doprowadziło do ustalenia, że T. K. dopuścił się przestępstw opisanych w pkt XIII, XIV, XV, XVI wyroku przy jednoczesnym zaniechaniu stosownego uzasadnienia swojego stanowiska;

- odstąpienie przez Sąd Okręgowy od zasady swobodnej oceny dowodów i przyjęcie za podstawę orzeczenia selektywnie przeprowadzonych i wybranych dowodów z pominięciem dowodów świadczących na korzyść oskarżonego poprzez niesłuszne nie danie wiary wyjaśnieniom T. K., który w sposób konsekwentny i logiczny tłumaczył, że nie brał udziału w zorganizowanej grupie przestępczej działającej na terenie B.;

- sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób pobieżny, lakoniczny i niestaranny;

- oparcie wyroku skazującego jedynie na części zgromadzonego materiału dowodowego, a nie wszystkich dowodach, ocenianych całościowo i przeprowadzonych na rozprawie;

- pominięciu okoliczności rodzinnych i osobistych T. K. w części przypisanych mu przestępstw;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na:

- wadliwym przyjęciu, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i ustalone na

jego podstawie okoliczności dają podstawy do przyjęcia, że oskarżony ten brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, działającej pod kierownictwem R. B.

Obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego T. K. od popełnienia przypisanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Obrońca oskarżonych R. K. i Z. B. wyrokowi zarzucił:

1. rażąco obrazę prawa procesowego mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 5 § 2 k.p.k. poprzez uwzględnienie przy wyrokowaniu w zakresie skazania oskarżonych wyłącznie okoliczności przemawiających przeciwko nim oraz rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na ich niekorzyść;

- art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegającą na przekroczeniu granicy swobodnej oceny dowodów poprzez wybiórczą ich ocenę i uznanie za wiarygodne tylko dowodów przemawiających na niekorzyść oskarżonych w postaci zeznań świadka M. Ł. i odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom obu oskarżonych, jak również wyjaśnieniom pozostałych współoskarżonych, podważającym prawdziwość zeznań tego świadka;

- art. 366 § 1 k.p.k. poprzez brak wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy dotyczących czynów zarzuconych oskarżonym;

- art. 424 § 1 i 2 k.p.k. poprzez brak przedstawienia przez sąd w sposób przekonywujący, logiczny i zgodny z zasadami doświadczenia życiowego sposobu rozumowania i argumentów, jakie doprowadziły do wniosku, że oskarżeni dopuścili się przypisanych im przestępstw;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mający wpływ na jego treść przez uznanie, że:

a) R. K. uczynił z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu w sytuacji, gdy nie została ustalona nawet hipotetyczna wartość rzekomej korzyści, odniesionej przez niego z tytułu popełnianych przestępstw, które mu przypisano;

b) oskarżony R. K. działał z pozostałymi ustalonymi osobami w ramach grupy przestępczej, w sytuacji gdy:

- M. Ł. w żadnych zeznaniach nie wymienił go jako członka b./.../ grupy przestępczej;

- żaden z pozostałych współoskarżonych nie wskazał na R. K. jako członka wspólnego kręgu towarzyskiego, a większość nie знаła go w okresie objętym

zarzutem;

- sąd nie ustalił, jaką rolę miał on pełnić w tej grupie;

c) oskarżony R. K. w okresie od lipca 2003r. do stycznia 2004r. czerpał korzyści z nierządu, w sytuacji, gdy:

- nie została ustalona ani jedna osoba, która miała w tym okresie „pracować” w tzw. agencjach towarzyskich przy ul. Z. oraz ul. K. i miała jakikolwiek kontakt z tym oskarżonym;

- miał ułatwiać nierząd poprzez organizowanie warunków pracy i zapewnianie w tym celu lokalu, podczas gdy z zeznań M. Ł. wynika, że umowy dotyczące wynajmu oraz przyjmowanie kobiet oraz pozostałe czynności leżały w gestii R. B., który również miał zatrudnić M. Ł. do pracy w takim lokalu w charakterze barmana;

- sam oskarżony nie zaprzeczał, że miał kontakt z tzw. agencjami towarzyskimi przy ul. Z. i ul. K., ale jako kierowca podwoził kobiety i otrzymywał jedynie zwrot środków za paliwo i czas poświęcony na tę czynność;

- czas popełnienia przestępstwa ustalony przez sąd w wyroku stoi w sprzeczności z logiczną analizą zeznań świadka M. Ł.;

d) R. K. dopuścił się zbrodni handlu ludźmi poprzez udział w jednej transakcji zakupu dwóch kobiet, która miała mieć miejsce na przełomie sierpnia i września 2003r., w sytuacji gdy z materiału dowodowego wynikają liczne sprzeczności co do okoliczności rzekomej transakcji;

e) oskarżony miał dwukrotnie nabyć od M. Ł. narkotyki, w sytuacji gdy:

- zeznania świadka M. Ł. są niewiarygodne z punktu widzenia logiki oraz doświadczenia życiowego w zakresie podawania szczegółów transakcji z oskarżonym co do ilości oraz wartości nabywanych środków odurzających w zestawieniu z danymi przekazanymi przez świadka o uczestnictwie w obrocie przez okres około dwóch lat i przeprowadzeniu w tym czasie kilkuset transakcji, jak również w kontekście braku zaufania do R. K. jako niepewnego współpracownika;

- nie został ustalony przez sąd cel nabywania tych środków oraz okoliczność, skąd oskarżony jako osoba w tym czasie bez stałego zajęcia miałaby dysponować sumą kilkunastu tysięcy złotych na ich zakup;

f) okolicznością obciążającą jest fakt, że oskarżony R. K. jest osobą karaną, podczas gdy jego karta karna zawiera adnotację o braku jakiegokolwiek wpisu w rejestrze karnym;

g) oskarżony Z. B. nabył łącznie nie mniej niż 300 gram kokainy o wartości łącznej

nie mniejszej niż 12.000 USD, w sytuacji gdy okoliczność ta nie została pozytywnie zweryfikowana materiałem dowodowym.

Obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonych R. K. i Z. B. od przypisanych im czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego D. P. wyrokowi zarzucił:

I. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

- art.: 4, 5 i 92 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie całości materiału dowodowego, co powodowało, że sąd ukształtował swoje przekonanie o winie oskarżonego na podstawie okoliczności niepełnych, sprzecznych i budzących poważne wątpliwości;

- art. 7 k.p.k. poprzez wydanie wyroku z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów oraz naruszeniu zasady *in dubio pro reo* określonej w art. 5 § 2 k.p.k., tj. rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, bezzasadnemu daniu wiary zeznaniom świadka M. Ł. - mimo, że jego zeznania były niezgodne z zaistniałym stanem faktycznym oraz były niespójne, niekonsekwentne i wewnętrznie sprzeczne;

- art. 424 k.p.k., polegającej na sporządzeniu uzasadnienia orzeczenia w sposób niewystarczający dla ustalenia przyczyn, które spowodowały, że sąd orzekający uznał zeznania M. Ł. za wiarygodne i nie wskazał powodów, dla których innym dowodom przymiotu takiego odmówił;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mających wpływ na jego treść, poprzez mało obiektywne zinterpretowanie zebranego materiału dowodowego, polegające m.in. na uznaniu, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów;

- art. 6 k.p.k., i art. 77 k.p.k. przez pozbawienie oskarżonego prawa do obrony;

- art. 84 § 1 k.p.k. przez pozbawienie obrońcy prawa do działania w całym postępowaniu;

- art. 117 § 1 i 2 k.p.k. poprzez brak prawidłowego zawiadomienie wszystkich obrońców oskarżonego o miejscu i czasie przeprowadzenia czynności procesowej, w tym także o terminie rozprawy;

II. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

1. art. 65 § 1 k.k. poprzez wadliwe ujęcie w opisie i kwalifikacji prawnej czynu z pkt. XXVII wyroku, że oskarżony uczynił sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe

źródło dochodu;

2. naruszenie zasad i kryteriów sądowego wymiaru kary poprzez orzeczenie kary niewspółmiernej do stopnia winy i społecznej szkodliwości, co wynikało z nadmiernego wyeksponowania przez sąd orzekający okoliczności obciążających, przy jednoczesnym nieuwzględnieniu okoliczności łagodzących, a także z nadmiernego i nieuprawnionego rozbudowania katalogu okoliczności obciążających.

Obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego D. P. od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Obrońca oskarżonego K. P. wyrokowi zarzucił:

I. naruszenie przepisów postępowania mającej wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

- art.: 4, 5 i 92 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie całości materiału dowodowego, co skutkowało tym, że sąd ukształtował swoje przekonanie o winie oskarżonego na podstawie okoliczności niepełnych, sprzecznych i budzących poważne wątpliwości;

- art. 7 k.p.k. poprzez wydanie wyroku z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów oraz naruszeniu zasady *in dubio pro reo* określonej w art. 5 § 2 k.p.k., tj. rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego i oparcie wyroku na zeznaniach świadka M. Ł., które nie są wiarygodne;

- art. 424 k.p.k. polegającej na sporządzeniu uzasadnienia orzeczenia w sposób niezgodny z treścią tego przepisu;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mających wpływ na jego treść, poprzez nieobiektywne zinterpretowanie zebranego materiału dowodowego;

III. naruszenie zasad i kryteriów sądowego wymiaru kary poprzez orzeczenie kary niewspółmiernej do stopnia winy i społecznej szkodliwości, co wynikało z nadmiernego wyeksponowania przez sąd orzekający okoliczności obciążających, przy jednoczesnym nieuwzględnieniu okoliczności łagodzących.

Obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego K. P. od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Obrońca oskarżonego P. S. wyrokowi zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść wyroku, a

mianowicie:

1. art.: 391 § 1, 391 § 2 i art. 410 k.p.k. przez zaniechanie przeprowadzenia dowodów z wyjaśnień i zeznań świadka M. Ł. złożonych w innych postępowaniach;
2. art.: 2 § 1, 7, 413 § 2 pkt 1 i 424 § 1 k.p.k. przez to, że wbrew ustaleniom zawartym w uzasadnieniu wyroku, w jego sentencji dowolnie uznał, że oskarżony również w okresie od 5 lutego do dnia 3 marca 2004r., popełnił przypisany mu czyn, podczas gdy w tym czasie przebywał on za granicą;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się dokonania przypisanego mu czynu, podczas gdy brak przekonywujących dowodów w tym zakresie.

Obrońca wniósł o uniewinnienie P. S. od popełnienia przypisanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 22 grudnia 2011r., Sąd Apelacyjny:

1. uchylił orzeczenie o karze łącznej wobec oskarżonego R. B.;
2. oskarżonego R. B. uniewinnił od czynu przypisanego w pkt. IX;
3. z czynu przypisanego oskarżonemu R. B. w pkt. VIII, wyeliminował opis wskazujący na doprowadzenie M. Ł. do uprawiania prostytucji w tzw. „agencji towarzyskiej” położonej w B. przy ul. R. poprzez groźbę jej popełnieniem przestępstwa, polegającego na uszkodzeniu ciała jej małoletnich dzieci oraz zmuszeniu jej do obcowania płciowego wbrew jej woli, które to groźby wzbudziły uzasadnioną obawę, że będą spełnione, a za podstawę prawną skazania przyjął przepis art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i na podstawie art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz sto stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł;
4. z czynów przypisanych w pkt. VI oskarżonemu R. B., w pkt. XII oskarżonemu A. S., w pkt. XVII oskarżonemu T. K. wyeliminował opis wskazujący na uczynienie sobie z popełnienia tych przestępstw stałego źródła dochodu, a z ich podstawy prawnej wyeliminował przepis art. 65 § 1 k.k.;
5. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzył oskarżonemu R. B. karę łączną 7 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 250 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł;

6. w ramach czynu przypisanego w pkt. XXXII oskarżonemu Z. B. ustalił, że opisanego tam przestępstwa dopuścił się w grudniu 2004r.;

7. orzeczoną wobec oskarżonego R. K. karę łączną pozbawienia wolności obniżył do lat 3;

8. w pozostałej części wyrok utrzymał w mocy.

Kasacje od tego wyroku wnieśli obrońcy skazanych.

Obrońca skazanego R. B. zaskarżył wyrok w zakresie czynów przypisanych skazanemu w pkt.: IV, V, VI, VII i VIII wyroku Sądu Okręgowego. Zarzucił rażąco obrazę przepisów prawa mogącą mieć wpływ na jego treść:

1. w odniesieniu do czynu przypisanego skazanemu w pkt. VII wyroku:

- obrazę art.14 § I k.p.k. a w następstwie art.439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art.17 § 1 pkt 9 k.p.k. przez skazanie R. B. za czyn nieobjęty aktem oskarżenia i tym samym naruszenie zasady skargowości;

- naruszenie przepisu art. 7 k.p.k. przez dowolną ocenę zeznań świadka M. Ł.;

2. naruszenie przepisu art. 4 k.p.k. przez nieuwzględnienie na korzyść skazanego zeznań świadków G. M. i S. M., którzy twierdzili, że udali się do tzw. agencji na spotkanie z J. C., który ich zdaniem prowadził tą agencję;

- naruszenie przepisu art.7 k.p.k. przez przekroczenie granic sędziowskiej swobody oceny wyjaśnień skazanego R. K., który nigdy nie twierdził, wbrew uznaniu sądu, że R. B. miał jakikolwiek związek z agencjami towarzyskimi.

3. w odniesieniu do czynu przypisanego R. B. w pkt. V:

- naruszenie przepisu art. 65 § 1 k.k. przez uznanie, że czterokrotne nabycie narkotyku w okresie dwóch miesięcy wyczerpuje znamiona przestępstwa opisanego w tym przepisie i stanowi, że sprawca uczynił sobie stałe źródło dochodu z popełnienia tego przestępstwa;

- naruszenie przepisu art. 4 k.p.k. przez nieuwzględnienie na korzyść skazanego rażąco rozbieżności w zeznaniach świadka M. Ł. zarówno składanych w przedmiotowej sprawie jak i w sprawie Sądu Rejonowego w W. o sygn. akt. IV K .../06;

- naruszenie przepisu art.7 k.p.k. przez pominięcie treści zeznań świadków D. K. i A. O. wykluczających możliwość nabywania kokainy przez M. Ł. we wskazanych przez niego datach u tych świadków;

4. w odniesieniu do czynu przypisanego skazanemu w pkt VI:

– naruszenie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. przez nierozważenie zarzutów podniesionych w apelacji w zakresie tego czynu, a w szczególności czy z treści odosobnionych zeznań M. Ł. sprzecznych z obiektywnymi dowodami zgromadzonymi w przedmiotowej sprawie, można uznać, że skazany swoim postępowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa opisanego w art. 189a k.k.;

5. w odniesieniu do czynu przypisanego w pkt. VIII:

- naruszenie przepisu art. 7 k.p.k. przez dowolne uznanie, że świadek M. Ł. w toku postępowania przygotowawczego rozpoznała R. B. jako osobę mającą związek z agencją towarzyską, podczas gdy przed sądem zeznała, że skazanego widzi pierwszy raz w życiu - tym bardziej, że czynność okazania jej tablic poglądowych była sprzeczna z zasadami wykonywania takich czynności.

Obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego oraz wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Obrońca skazanego A. S. zarzucił rażące naruszenia prawa mogące mieć wpływ na treść orzeczenia sądu odwoławczego:

I. w odniesieniu do czynu przypisanego w pkt. XI wyroku Sądu Okręgowego, naruszenie zasady bezstronności (art. 4 k.p.k.) przez:

1. nieuwzględnienie na korzyść A. S., zeznań świadka M. Ł., który twierdził, że w agencji towarzyskiej przy ul. K. pracował w weekendy w charakterze barmana i nie miał zastępstwa, a zatem nie miał możliwości opuszczenia miejsca pracy w okresie weekendu od dnia 28 do dnia 31 sierpnia 2003r.;

2. nieuwzględnienia na korzyść skazanego, zeznań M. Ł., który twierdził, że nie miał kontaktu telefonicznego z A. S. i realizacja dostawy kokainy była wysoce nieprawdopodobna;

3. nieuwzględnienia na korzyść skazanego, zeznań świadka M. Ł., który wielokrotnie i z głębokim przekonaniem zeznawał, że kokainę nabywał w W. wyłącznie od D. K. i A. O., przy czym obaj dostawcy zawsze wydawali ją wspólnie;

4. nieuwzględnieniu na korzyść A. S. tego, że D. K. w dniu 11 sierpnia 2003r. rozpoczął odbywanie kary pozbawienia wolności w zakładzie karnym, który opuścił na początku listopada 2003r., zatem nie mógł być jednoczesnym, z A. O. dostawcą kokainy;

5. nieuwzględnieniu na korzyść skazanego, zeznań M. Ł. składanych w innych postępowaniach;

6. rozstrzygnięcie wyłącznie na niekorzyść oskarżonego A. S., upływu czasu, jako okoliczności uzasadniającej istotne rozbieżności w zeznaniach M. Ł.;

B. naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów (art.7 k.p.k.) przez:

1. dowolne uznanie, wbrew twierdzeniom M. Ł., że kokaina, której odbiorcą miał być oskarżony A. S., mogła być nabyta przez niego z innego źródła aniżeli D. K. i A. O., a w szczególności, że świadek ten mógł nabyć kokainę wyłącznie od A. O.;

2. dowolne i bezpodstawne przypisanie daty 2 września 2003r., jako końcowej daty ewentualnego popełnienia czynu ciągłego, bowiem w godzinach rannych tego dnia A. S. został zatrzymany do innej sprawy, a jednocześnie świadek M. Ł. twierdził, że bezpośrednio po weekendzie wyjeżdżał do W.;

3. ukształtowaniu swojego przekonania o możliwości kontaktu A. S. i M. Ł. w dniach 31 sierpnia i w dniu 1 września 2003r. na podstawie hipotezy, oceny dowolnej i nieopartej jakimkolwiek dowodem;

4. wbrew wiedzy i doświadczeniu życiowemu, ukształtowanie przekonania o możliwości trzykrotnego wyjazdu M. Ł. po narkotyki, z B. do W., w dniach i w czasie wskazanym przez tego świadka;

C. naruszenie przepisu postępowania a mianowicie art. 410 k.p.k. przez:

1. ukształtowanie swojego przekonania na podstawie części materiału dowodowego, z pominięciem wszystkich wyjaśnień M. Ł.;

2. uznanie, na podstawie okoliczności nie ujawnionych w toku rozprawy, że skazany, skoro nie został wykluczony, to należy do grupy osób znanych sądowi drugiej instancji;

D. naruszenie przepisu postępowania ,a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. przez:

1. nierozważenie i niewyjaśnienie podstawy prawnej wyroku w części przypisującej A. S. działanie w warunkach art. 65 §1 k.k.;

E. obrazę przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 65 § 1 k.k. przez uznanie, że trzykrotne nabycie narkotyku, na przestrzeni dwóch i pół dnia, wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 65 § 1 k.k. a więc, że taka okoliczność świadczy o uczynieniu sobie stałego źródła dochodu z popełniania przestępstw;

II. w odniesieniu do czynu przypisanego w pkt. XII zakwalifikowanego z art. 189a § 1 k.k. polegającego na nabyciu od innej osoby dwóch kobiet w celu odpłatnego świadczenia usług seksualnych;

A. naruszenie przepisów prawa postępowania a mianowicie zasady bezstronności (art. 4 k.p.k.) przez:

1. nieuwzględnienie na korzyść A. S. zeznań świadka M. Ł., który początkowo czas sprzedaży dwóch kobiet wskazywał na miesiąc sierpień-wrzesień 2003r. i później na sierpień 2003r. a na rozprawie wskazał nawet na październik 2003r. i nie był pewny czy w ogóle A. S. był nabywcą tych kobiet;

2. zaliczenie na niekorzyść oskarżonego A. S. braku alibi;

B. naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.) przez:

ukształtowanie swojego przekonania o winie oskarżonego na podstawie faktu, że A. S. musiał być obecny przy transakcji związanej z handlem ludźmi, skoro jeszcze przebywał na wolności, bez rozważenia braku konsekwencji w zeznaniach świadka M. Ł. i bez uwzględnienia, że jeśli nawet był obecny, to nie mogło oznaczać tego, że był nabywcą dwóch kobiet;

III. w odniesieniu do czynu przypisanego w pkt. XIII, zakwalifikowanego z art. 258 § 1 k.k., polegającego na udziale w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez R. B.:

A. naruszenie przepisów postępowania, zasady bezstronności przez:

1. nieuwzględnienie, że świadek M. Ł. zeznawał o zorganizowanej grupie przestępczej z udziałem A. S., do której sam nie należał, a więc z tego powodu jego wiedza o istnieniu takiej grupy, jej składzie i hierarchii musi budzić wątpliwości;

2. nieuwzględnienie, że w/w świadek w zasadzie nie zauważył działalności oskarżonego A. S. w ramach takiej grupy, a kontakt z tym oskarżonym miał przez okazjonalne zauważanie go na terenie miasta B.;

3. nieuwzględnienie, że wiedza świadka M. Ł. o istnieniu zorganizowanej grupy przestępczej, a w szczególności jej składzie, pochodziła wyłącznie od R. Bibika, którego relacje w tym zakresie zostały przez sądy obu instancji uznane w znacznym stopniu za niewiarygodne;

B. naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.) przez dowolną ocenę zeznań świadka M. Ł., którego wiedza o istnieniu zorganizowanej grupy przestępczej ma swoje źródło w

opowieściach R. B. który, zgodnie z ustaleniem sądu, świadomie wprowadził tego świadka w błąd.

Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego oraz wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd pierwszej instancji.

Obrońca skazanego T. K. zarzucił wyrokowi:

I. rażąco naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1. art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 368 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 3 k.p.k. (*a contrario*) poprzez zaniechanie rozpoznania wniosku obrońcy T. K. w przedmiocie dopuszczenia dowodu z akt Sądu Rejonowego dla W. (sygn. akt. IV K .../06), w sytuacji gdy substancja psychotropowa w postaci nie mniej niż 900g kokainy rzekomo nabyta przez T. K. od M. Ł. (pkt. XVI sentencji wyroku Sądu Okręgowego) miała pochodzić od członków tzw. grupy grochowskiej D. K. (pozbawionego wolności w okresie od 11 sierpnia do 5 listopada 2003r.) i A. O.;
2. art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. oraz art.: 4, 5 § 2 i 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. wynikające z zaniechania dopuszczenia dowodu z akt Sądu Okręgowego w W. (sygn. akt V K ...), Sądu Rejonowego w W. (sygn. akt IV K ...), Sądu Rejonowego w W. (sygn. akt. III K ...; III K ...), co skutkowało wyrokowaniem w oparciu o niepełny materiał dowodowy i pozwoliłoby na kompleksową oraz swobodną ocenę zeznań M. Ł., mimo niespójności i szeregu wątpliwości wynikających z jego zeznań;
3. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. oraz z art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. wobec braku w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego szczegółowego odniesienia się do zarzutów apelacyjnych w zakresie:
 - okoliczności, że w toku eksperymentu procesowego w dniu 20 lutego 2008 r. z udziałem M. Ł. nie wskazał on miejsca zamieszkania T. K. w okresie objętym zarzutami, a zgromadzony materiał dowodowy nie wskazuje na okoliczność, aby w inkryminowanym okresie T. K. posługiwał się pseudonimem „W.”,
 - zarzutu handlu ludźmi i czerpania korzyści z nierządu przez

kobiety świadczące usługi w tzw. agencjach towarzyskich odnośnie okoliczności, że będąc przesłuchiwanym na etapie postępowania przygotowawczego wskazał, że gdy M. Ł. przywiózł do agencji towarzyskiej dwie dziewczyny kupione uprzednio od P. K. wówczas w agencji przy ulicy K. znajdował się „... bodajże i W.”, podczas gdy w toku rozprawy pewien był wyłącznie faktu, że rozliczał się z R. B. wskazując, iż nie wie kto poza nim był wówczas w agencji i kupował od niego dziewczyny, co skutkowało poczynieniem ustaleń faktycznych mających istotny wpływ na treść wyroku, wbrew wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, z naruszeniem zasady *in dubio pro reo*;

II. rażące naruszenie prawa materialnego mające wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

- art. 258 § 1 k.k. przez jego niewłaściwe zastosowanie skutkujące przyjęciem udziału T. K. w zorganizowanej grupie przestępczej podczas, gdy z zeznań M. Ł. wynika, że członkowie tzw. grupy M. – R. B., A. S., T. K. i J. C. byli sobie równi i podlegali M., co wyklucza istnienie struktury pionowej, a co za tym idzie był zorganizowanej grupy przestępczej.

Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Obrońca skazanych R. K. i Z. B. wyrokowi zarzucił:

1. rażące naruszenie prawa materialnego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez nieprawidłowe zastosowanie art. 65 k.k., w sytuacji gdy z treści wyroku (pkt XXI) oraz rozważań sądu drugiej instancji zawartych w uzasadnieniu orzeczenia wynika konieczność eliminacji znamienia stałego źródła dochodu w odniesieniu do przypisanych współsprawcom działań w ramach handlu kobietami;
2. rażącą obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 457 § 3 k.p.k., w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 435 § 2 k.p.k. i art. 455 k.p.k., poprzez brak wszechstronnego i rzetelnego rozważenia wszelkich zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy, polegający na pominięciu przez sąd odwoławczy podnoszonego wobec R. K. zarzutu nieprawidłowego przypisania działania w ramach art. 65 k.k. na skutek błędnych ustaleń faktycznych w odniesieniu do zbrodni handlu ludźmi, w sytuacji gdy w odniesieniu do pozostałych współoskarżonych o taki czyn: działającego wspólnie

z nim R. B. oraz działających w taki sam sposób A. S. i T. K., Sąd Apelacyjny dokonał zmiany nieprawidłowo przyjętej kwalifikacji prawnej, eliminując z opisu czynu stałe źródło dochodu;

3. rażącą obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art.: 2 § 2, 8 § 2 i 452 § 1 k.p.k. poprzez pominięcie przy dokonywaniu oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego okoliczności wynikających z wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 19 lipca 2011r. w sprawie o sygn. IV K .../06;
4. rażącą obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 386 k.p.k., w zw. z art. 452 k.p.k. poprzez brak wydania przez Sąd Apelacyjny w toku postępowania odwoławczego postanowienia o dopuszczeniu bądź oddaleniu wniosków dowodowych z odczytanych przez sędziego sprawozdawcę materiałów dołączonych do postępowania na etapie postępowania drugiej instancji, w sytuacji gdy taki obowiązek na sąd nakłada norma art. 452 k.p.k.;
5. rażącą obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak prawidłowo przeprowadzonej kontroli odwoławczej wyrażający się w zaakceptowaniu oceny zeznań świadka M. Ł., w kontekście istnienia dowodów przeciwnych, podważających prawdziwość relacji tego świadka, jak również z pominięciem wniosków dowodowych zgłaszanych przez Z. B. przed sądem pierwszej instancji, a powtórzonych w apelacji.

Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Obrońca skazanego D. P. zarzucił wyrokowi:

1. rażące naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz nierozważenie całokształtu materiału dowodowego w szczególności:
 - a. faktu, że przy D. P., jak również w trakcie przeszukania w pomieszczeniach przez niego zajmowanych, nie znaleziono żadnych narkotyków lub innych przedmiotów związanych z obrotem środkami psychotropowymi;
 - b. zeznań i wyjaśnienia M. Ł. składanych w toku postępowania

przygotowawczego i rozprawy, które stanowią jedyny dowód popełnienia przez D. P. zarzuconych mu przestępstw, mimo istnienia szeregu wzajemnych sprzeczności w ich treści, braku możliwości potwierdzenia ich wiarygodności w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w tym braku możliwości zweryfikowania ich prawdziwości z uwagi na ich bardzo ogólny charakter niepozwalający w żaden sposób ustalić czy świadek ten w rzeczywistości mógł mieć wiedzę i uczestniczyć w obrocie narkotykami na terenie B., dowolności w ustalaniu i przedstawianiu przez świadka ilości substancji narkotycznych mających być podstawą tego obrotu oraz dysponowanie źródłem zaopatrzenia w te substancje;

- c. nierozważenie i nieustosunkowanie się przez sąd *ad quem* do okoliczności świadczących o braku możliwości przypisania D. P. sprawstwa czynu określonego w punkcie XXIII wyroku;

II. rażąco naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak rozważenia zarzutów wskazanych w apelacji obrońcy skazanego i ustosunkowania się w uzasadnieniu sądu odwoławczego do ich zasadności bądź niezasadności w zakresie poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych w szczególności w zakresie:

- a. sposobu ustalenia ilości i czasokresu, w jakim skazany miał nabywać środki odurzające od M. Ł., co ma istotny wpływ na ustalenie rzeczywistych rozmiarów czynu, który zarzucono D. P.;

- b. niewyjaśnienia przyczyn zakwalifikowania czynów skazanego z pkt. XXII i XXIII wyroku, jako popełnionych w ramach uczynienia z przestępstwa stałego źródła dochodu, mimo braku podstaw do poczynienia takich ustaleń przez sąd;

- c. nieustosunkowanie się w sposób wyczerpujący przez Sąd Apelacyjny do zarzutów związanych z wymiarem kary orzeczonej wobec skazanego, a także argumentów przemawiających za uznaniem, że wymierzone D. P. kary jednostkowe, jak i kara łączna, są rażąco surowe;

- d. nieustosunkowanie się do zarzutów w zakresie sposobu oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego szczegółowo opisanych w obszernym uzasadnieniu apelacji, świadczących jednoznacznie o braku wiarygodności głównego świadka oskarżenia M. Ł., w których wskazano

szereg istotnych okoliczności, tj. m.in., że świadek ten nigdy nie mógł dysponować substancjami psychotropowymi w ilościach wskazywanych w zeznaniach, braku możliwości dostępu do tych substancji narkotycznych w okresie objętym zarzutem, okoliczności związanych z matematycznym wyliczaniem prawdopodobnej ilości narkotyków dostarczonych skazanemu, brakiem wiedzy na temat okoliczności w jakich miało dochodzić do poszczególnych transakcji między świadkiem, a D. P. ;

III. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wydanego wyroku, tj. art. 84 § 1 k.p.k. poprzez pozbawienie obrońców ustanowionych przez skazanego jeszcze na etapie postępowania przygotowawczego możliwości uczestniczenia i działania w prowadzonym w sprawie postępowaniu sądowym,

IV. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 6 k.p.k. poprzez pozbawienie skazanego prawa do obrony;

V. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 9 k.p.k. i art. 77 k.p.k. przez prowadzenie postępowania wbrew przepisom ustawy ustalającym maksymalną ilość obrońców, mogących jednocześnie reprezentować skazanego w toku prowadzonej sprawy, co winien wziąć pod rozwagę z urzędu sąd pierwszej, jak i drugiej instancji;

VI. naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na treść wyroku - art. 117§1 i 2 k.p.k. poprzez brak prawidłowego zawiadomienia wszystkich obrońców skazanego o miejscu i czasie przeprowadzanych czynności procesowych, w tym o terminie rozprawy.

Obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego i wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Obrońca skazanego K. P. zarzucił wyrokowi rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1. przepisu art. 4 k.p.k., zatem naruszenie zasady bezstronności polegające na:

- a) nieuwzględnieniu na korzyść K. P. zeznań M. Ł., który wielokrotnie zeznawał, że kokainę nabywał w W. wyłącznie od D. K. i A. O.;

- b) nieuwzględnieniu na korzyść skazanego zeznań M. Ł. składanych w innych postępowaniach wymienionych przez sąd odwoławczy;
 - c) nieuwzględnieniu na korzyść K. P. faktu, że w sprawie IV K ... Sądu Rejonowego, zarówno D. K., jak i A. O. zostali od zarzutów wprowadzania do obrotu i uczestniczenia w obrocie znacznej ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w ramach zorganizowanej grupy o charakterze zbrojnym kierowanej przez J. Z. w okresie od co najmniej początku 2002r. do grudnia 2005r., uniewinnieni;
 - d) nieuwzględnieniu na korzyść K. P., faktu, że w w/w sprawie, zarówno D. K., jak i A. O., zostali od zarzutów wprowadzania do obrotu i uczestniczenia w obrocie znacznej ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w okresie od marca 2004r. do sierpnia 2005r. uniewinnieni, podczas gdy zarzut postawiony skazanemu K. P. dotyczy okresu czasu od jesieni 2003r. do kwietnia 2004r.;
 - e) nieuwzględnieniu na korzyść K. P., zeznań świadka A. D., która była bezpośrednim świadkiem zakupu kokainy od M. Ł., przy czym ilość przez nią wskazana, różniła się w stopniu rażącym od ilości przez niego wskazywanych;
 - f) rozstrzygnięciu, wyłącznie na niekorzyść K. P., upływu czasu, jako okoliczności uzasadniającej istotne rozbieżności w zeznaniach i sprzeczność zeznań M. Ł. z innymi dowodami;
2. przepisu art. 7 k.p.k. przez dowolne i bezpodstawne:
- a) uznanie, wbrew twierdzeniom M. Ł., że kokaina, której odbiorcą miał być K. P., mogła być nabyta przez niego z innego źródła aniżeli D. K. i A. O.;
 - b) przypisanie kwietnia 2004r., jako końcowej daty ewentualnego popełnienia czynu ciągłego przez K. P.;
 - c) przyjęcie ilości i wartości kokainy nabytej przez K. P. od świadka M. Ł.;
 - d) całkowicie dowolne i bezpodstawne uznanie, że K.P. nabywał kokainę celem udzielenia jej innym osobom;
 - e) uznanie, że M. Ł. nabywał od D. K. i A. O. kokainę w systemie komisowym;
3. przepisu art. 410 k.p.k. przez:
- a) ukształtowanie swojego przekonania na podstawie części materiału dowodowego, z pominięciem wszystkich wyjaśnień M. Ł.;
 - b) uznanie, na podstawie okoliczności nie ujawnionych w toku rozprawy, że K. P., skoro nie został wykluczony, to należy do grupy osób znanych sądowi drugiej instancji, którym w przeszłości przypisano popełnienie przestępstwa

przewidzianego w ustawie o zwalczaniu narkomanii, podczas gdy oskarżony ten nie tylko nie był skazany za popełnienie tego rodzaju przestępstwa, ale w przeszłości nie miał nawet postawionego takiego zarzutu;

4. przepisów art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na tym, że:

a) Sąd Apelacyjny, w wyniku nierzetelnego rozpoznania środka odwoławczego, nie poddał wszechstronnej i wnikliwej analizie zarzutów sformułowanych w apelacji obrońcy;

b) sąd odwoławczy nie ustosunkował się do nich w uzasadnieniu w stopniu umożliwiającym zrozumienie podstaw rozstrzygnięcia zawartego w tym orzeczeniu;

5. przepisu art. 6 § 1 k.k. przez:

a) jego niezastosowanie,

b) uznanie, że wskazanie czasu popełnienia przestępstwa przez oskarżonego K. P. od jesieni 2003r. wyczerpuje znamiona art. 6 § 1 k.k., jako czasu dookreślonego;

6. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 53 § 1 i 2 k.k., przez nieprawidłowe zastosowanie i uznanie, że czyn przypisany K. P. obejmuje swoim zakresem udzielenie kokainy osobom nieletnim.

Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Obrońca skazanego P. S. zarzucił orzeczeniu rażąco obrazę przepisów prawa procesowego mogącą mieć istotny wpływ na treść wyroku, tj.:

1. art. 433 § 2 k.p.k. poprzez nierozważenie zarzutów wskazanych w apelacji od wyroku Sądu Okręgowego, a w szczególności:

– pominięcie istotnych zarzutów procesowych apelacji odnoszących się do zaniechania analizy wyjaśnień P. S., zeznań świadka M. L. złożonych w dniach 10 marca, 17 marca i 20 kwietnia 2006r., które zasadniczo różniły się od jego zeznań złożonych na rozprawie w sprawie niniejszej, co skutkowało niepełnym wykorzystaniem całości oświadczeń wiedzy owego świadka i w konsekwencji uniemożliwiało poczynienie prawidłowych ustaleń faktycznych;

– nieustosunkowanie się do apelacyjnych zarzutów podnoszących naruszenie art.: 2 § 1, 7, 413 § 2 pkt I i 424 § I k.p.k. przez to, że wbrew ustaleniom zawartym w uzasadnieniu wyroku, w jego sentencji zupełnie dowolnie uznano,

że P. S. również w okresie od 5 lutego do dnia 3 marca 2004r., w dacie bliżej nie ustalonej popełnił lub mógł popełnić przypisany mu czyn, podczas gdy w wymienionym czasie przebywał on za granicą;

2. art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia czym kierował się sąd wydając wyrok, dlaczego uznał za bezzasadne zarzuty apelacji.

Obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnej odpowiedzi na wniesione kasacje prokurator wniósł o ich oddalenie i uznanie za oczywiście bezzasadne.

Na rozprawie kasacyjnej prokurator Prokuratury Generalnej wniosła o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego co do skazanego R. K. w części utrzymującej w mocy wyrok Sądu Apelacyjnego w zakresie czynu przypisanego w pkt XXI oraz odnośnie skazanego D. P. co do czynu przypisanego w pkt XXVII i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi drugiej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacje obrońców skazanych A. S., R. K. oraz D. P. w zakresie rażącego naruszenia przez Sąd Apelacyjny przepisów postępowania, mającego istotny wpływ na treść wyroku, są w części zasadne. Odnosi się to do nierozważenia przez sąd drugiej instancji zarzutów zawartych we wniesionych przez tych obrońców apelacjach, a dotyczących przypisanych w wyroku Sądu Okręgowego - w pkt. XI, XXI oraz XXVII - czynów przestępczych, z których popełnienia w/w skazani mieli uczynić sobie stałe źródło dochodu i w konsekwencji zastosowano w podstawie prawnej skazania oraz wymiaru kary za te czyny art. 65 § 1 k.k. Sąd *ad quem* dokonał w pkt. 4 wyroku zmiany, dotyczącej co prawda skazanego A. S., ale tylko odnośnie czynu przypisanego mu w pkt. XII zaskarżonego apelacją orzeczenia. Z kolei co do skazanego R. K., w zaskarżonym kasacją wyroku jedynie obniżono karę łączną pozbawienia wolności. Zarzuty odnoszące się do wskazanych jednostkowych rozstrzygnięć sądu *meriti* zawarte były w:

- pkt. III - 1 apelacji obrońcy A. S.;
- pkt. 2 - a zwykłego środka odwoławczego obrońcy R. K.;
- pkt. II - 1 apelacji obrońcy D. P.

Brak odniesienia się do tych zarzutów stanowi naruszenie prawa w stopniu jakim traktuje przepis art. 523 § 1 k.p.k., albowiem w tym zakresie zignorowane

zostały wymogi ustawowe jakie dotyczą procedowania w sądzie odwoławczym, wynikające jednoznacznie z treści art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Ocena wpływu wadliwości uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, polegającej na pominięciu i nierozważeniu chociażby jednego z zarzutów apelacji, na treść orzeczenia nie budzi wątpliwości co do istotnego znaczenia, gdyż opisywana wadliwość motywów rozstrzygnięcia uniemożliwia poznanie oraz jakąkolwiek weryfikację argumentów, które legły u podstaw zaskarżonego wyroku. Przepis art. 457 § 3 k.p.k. wprost stanowi, że w uzasadnieniu należy podać czym kierował się sąd wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za zasadne, bądź nie. Prawidłowe wypełnienie tych zadań ma zasadnicze znaczenie nie tylko z punktu widzenia realizacji uprawnień strony wnoszącej środek odwoławczy, ale także w aspekcie kontroli kasacyjnej, która w wypadku wadliwego, w tym niekompletnego uzasadnienia sądu odwoławczego nie jest możliwa.

Odnośnie skazanego D. P. Sąd Okręgowy w pisemnych motywach wyroku wprost podważył zasadność przyjęcia, w zakresie czynu przypisanego w pkt. XXVII swojego rozstrzygnięcia przepisu art. 65 § 1 k.k., stwierdzając, że nastąpiło to „omyłkowo” i przedstawił stosowną argumentację w tym zakresie (uzasadnienie - s. 50). Sąd odwoławczy, pomimo wydania w części orzeczenia reformatoryjnego, nie odniósł się w ogóle do tej kwestii. obrońca, przy tym, zakwestionował w złożonym środku odwoławczym przyjęcie w kwalifikacji prawnej przepisu art. 65 § 1 k.k. tylko odnośnie czynu przypisanego w pkt. XXVII wyroku Sądu Okręgowego, co jasno wynika z treści powołanego wyżej zarzutu z apelacji, jak i treści jej uzasadnienia (s. 21). Natomiast sąd pierwszej instancji uzasadnił przyjęcie znamienia kwalifikującego w postaci „uczynienia sobie z popełnienia przestępstwa stałego źródła dochodu”, co do czynu przypisanego w pkt. XXVI (czyn XXII z aktu oskarżenia), a Sąd Apelacyjny zaakceptował te ustalenia (uzasadnienie - s. 58).

Z tych też względów, we wskazanym wyżej zakresie, postępowanie odwoławcze w Sądzie Apelacyjnym musi zostać ponowione. Przyjęcie w podstawnie prawnej skazania przepisu art. 65 § 1 k.k. ma tak doniosłe konsekwencje, na co zwrócono uwagę w kasacjach, że brak rozpoznania w tym zakresie zarzutów odwoławczych jawi się jako szczególnie rażące. W szczególności przyjęcie art. 65 § 1 k.k. w kwalifikacji prawnej czynu rodzi ujemne konsekwencje na etapie postępowania wykonawczego, skoro w grę wchodzi wtedy stosowanie reguł dotyczących sprawców określonych w art. 64 § 2 k.k. (m. in. przy

ewentualnym stosowaniu instytucji warunkowego przedterminowego zwolnienia - art. 78 § 2 k.k.).

W pozostałym zakresie kasacje są niezasadne i to w stopniu oczywistym.

Przedmiotem kasacji, zgodnie z treścią art. 519 k.p.k., jest prawomocny wyrok sądu odwoławczego kończący postępowanie. Z kolei z regulacji zawartej w art. 523 § 1 k.p.k. wynika, że kasacja może zostać wniesiona jedynie z powodu uchybień o charakterze bezwzględny wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło mieć ono istotny wpływ na treść orzeczenia. Zestawienie powołanych wyżej przepisów przesądza o tym, że:

- zarzuty sformułowane w skardze kasacyjnej powinny wskazywać na rażące naruszenie prawa przez sąd odwoławczy;
- przedmiotem kontroli kasacyjnej nie mogą być dokonane w sprawie ustalenia faktyczne, a jedynie sposób ich dokonania, albowiem Sąd Najwyższy jest sądem prawa, a nie faktu;
- dla skuteczności zarzutów wywiedzionych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia nie jest wystarczające nazwanie ich naruszeniem prawa, konieczne jest także wykazanie, że było to rzeczywiste naruszenie prawa i to o charakterze rażącym, a co więcej, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Wszystkie wywiedzione kasacje wskazanym wyżej wymogom nie sprostały. W przeważającej mierze odnoszą się głównie do orzeczenia sądu *a quo*, kwestionując przyjęte przez ten sąd ustalenia faktyczne. W zakresie żadnego z zaprezentowanych naruszeń prawa skarżący nie wykazują rzeczywiście rażącego ich charakteru, jak i ich wpływu na treść zaskarżonego wyroku sądu odwoławczego. Adresowany do strony wnoszącej kasację ustawowy nakaz wskazania zarzutu rażącego naruszenia prawa nie może służyć ominięciu zakazu podnoszenia w kasacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Autorzy kasacji zaś, jedynie określili sformułowane przez siebie zarzuty jako kasacyjne, gdy w istocie są to zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych oraz dowolności w ocenie dowodów i to zarzuty skierowane nie do sądu odwoławczego, lecz właśnie sądu pierwszej instancji. Zarzuty takie, podlegają zaś rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego, skoro kasacja wnoszona jest od wyroku tego sądu (art. 519 k.p.k.). Rolą sądu kasacyjnego nie jest przecież ponowne, powielające kontrolę apelacyjną, rozpoznanie stawianych przez

skarżącego (skarżących) zarzutów orzeczeniu sądu *a quo*. W przeciwnym razie Sąd Najwyższy stałby się sądem trzeciej instancji rozpoznającym kolejne zarzuty o charakterze *stricte* apelacyjnym, co byłoby sprzeczne z obowiązującym modelem postępowania kasacyjnego. Oczywiście nie można nie dostrzegać tego, że wyznaczenie granicy między zarzutem dotyczącym ustaleń faktycznych i zarzutem obrazy przepisów postępowania, której skutkiem jest błędne ustalenie (ustalenia), jest w realiach konkretnej sprawy, zwłaszcza złożonej pod względem przedmiotowym i podmiotowym, zagadnieniem wymagającym szczególnej uwagi. Dotyczy to także wyznaczenia tej granicy przy formułowaniu zarzutów odnoszących się do orzeczenia sądu pierwszej instancji i sądu odwoławczego. Podnosi się wtedy, że uchybienia sądu pierwszej instancji przeniknęły do postępowania odwoławczego i skutkiem tego jest wadliwe orzeczenie sądu *ad quem*. Jednakże, wskazana już ustawowa regulacja podstaw kasacji, nie upoważnia Sądu Najwyższego do badania w postępowaniu kasacyjnym, pod pozorem rozpoznawania zarzutu „naruszenia prawa”, zasadności ustaleń faktycznych. Sąd Najwyższy orzekając w trybie kasacji nie jest legitymowany do dokonywania ponownej oceny dowodów i na podstawie własnej oceny kontrolowania prawidłowości ustaleń faktycznych dokonanych w sprawie. Kontroli kasacyjnej podlegają, więc nie same ustalenia faktyczne, ale sposób ich dokonania, który w tej sprawie był prawidłowy. Kontrola kasacyjna nie obejmuje też sfery przekonania sędziowskiego, sprowadza się natomiast do sprawdzenia, czy ocena dowodów nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu) lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) oraz czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym i wskazaniem wiedzy. Dlatego też sąd kasacyjny nie jest uprawniony do weryfikowania prawidłowości ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd pierwszej instancji, które następnie zostały zaakceptowane w toku kontroli instancyjnej. Odnosi się to nie tylko do ustaleń w zakresie okoliczności przedmiotowych przypisanych relewantnych prawnie zachowań, ale i podmiotowych. Nawet głębokie przekonanie skazanych i ich obrońców, o niezbędności kontroli kasacyjnej, nie może podważać obowiązujących przepisów prawa procesowego, w tym istoty i kognicji kontroli kasacyjnej. Standard konstytucyjny przewiduje model postępowania dwuinstancyjnego (art. 176 ust. 1 Konstytucji RP). Kasacja nie jest jednak zwykłym środkiem odwoławczym, lecz nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia od prawomocnego wyroku sądu

odwoławczego, z którego strona ma prawo skorzystać przy spełnieniu ściśle określonych rygorów, co w świetle rzeczywistej treści zaprezentowanych wywodów przez autorów kasacji należało ponownie zaznaczyć.

Powyższe uwagi były niezbędne w związku z tym, że w kasacje są po prostu wiernym powtórzeniem stanowisk zawartych w wywiedzionych uprzednio apelacjach, w których postawiono szereg zarzutów „błędów w ustaleniach faktycznych” przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, po czym w kasacjach te same niemal zarzuty „przekwalifikowano” już na „rażące naruszenie przepisów prawa”, aby takim zabiegiem procesowym doprowadzić do ponownej weryfikacji ustaleń faktycznych, które stały się podstawą prawomocnych skazań. W związku z powyższym, co jeszcze raz należy podkreślić, z uwagi na treść wszystkich kasacji, a także wobec wiążącej Sąd Najwyższy zasady rozpoznania kasacji w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, wyrażonej w art. 536 k.p.k., postępowanie kasacyjne nie może polegać na ponownej, apelacyjnej kontroli orzeczenia. Nie stwierdzono ponadto powodów do wzruszenia zaskarżonego wyroku z urzędu w oparciu o podstawy wskazane w końcowej części powołanego wyżej przepisu.

W sprawie tej obrońcy, co wynika jednoznacznie ze zdecydowanej większości sformułowanych w kasacji zarzutów, ale głównie i to już zupełnie jednoznacznie z uzasadnień kasacji, kwestionują ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego i dokonaną przez ten sąd ocenę przeprowadzonych dowodów, a następnie formułują - w istocie, generalny i wiodący, zarzut wobec sądu odwoławczego, że zaaprobował te ustalenia i ocenę dowodów. Autorzy kasacji podnieśli zarzut naruszenia przez Sąd Apelacyjny przepisu art. 457 § 3 k.p.k. w. zw. z art. 433 § 2 k.p.k. Rzetelna i staranna lektura pisemnego uzasadnienia sądu drugiej instancji prowadzi jednak do niewątpliwego wniosku, że sąd odwoławczy nie tylko przekonująco, zgodnie z wymogami określonymi w powołanym art. 457 § 3 k.p.k., odniósł się do wszystkich zarzutów apelacji, ale także obszernie przedstawił jeszcze raz całość argumentacji przemawiającej, niemal w całości, za oceną dowodów i ustaleniami dokonanymi przez sąd pierwszej instancji. W systematyczny, pełny i logiczny sposób sąd odwoławczy odniósł się - w zakresie przeprowadzanej instancyjnej kontroli - do podniesionych w skargach etapowych zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego, w tym art.: 4, 5, 6, 7, 92, 410 i 424 § 1 k.p.k., które to naruszenia, zdaniem skarżących, miały mieć wpływ na treść zakwestionowanego rozstrzygnięcia. Wykazane zostało, że w istocie, co do zasadniczych ustaleń

faktycznych, argumenty wskazane w apelacjach stanowiły jedynie polemikę z prawidłowym w treści wyrokiem Sądu Okręgowego i jego pisemnymi motywami. Poddano gruntownej analizie wszystkie istotne okoliczności rzutu na wydanie prawidłowego rozstrzygnięcia, w tym szczególnie wnikliwie przeanalizowano zeznania i wyjaśnienia M. Ł. Odniesiono się też do szeregu zagadnień prawno – materialnych w zakresie realizacji zarówno znamion przedmiotowych, jak i podmiotowych przypisanych skazanym przestępstw.

W skargach kasacyjnych, jak wskazano, podniesione zostały zarzuty naruszenia przez sąd odwoławczy całej grupy przepisów prawa procesowego, tj. art.: 2 § 1, 4, 5, 6, 7, 410, 424 § 1 i 452 § 2 k.p.k. W związku z tym należy w kolejności odnieść się do tych zarzutów na gruncie funkcji ustawowo zaprogramowanej kontroli kasacyjnej.

Przepis art. 4 k.p.k. statuuje zasadę obiektywizmu, która wymaga od organów prowadzących postępowanie karne, aby badały i uwzględniały w jego toku okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Na tle powyższej zasady Sąd Najwyższy wielokrotnie przedstawiał pogląd, że powołana naczelną zasadą procesu karnego należy do dyrektyw o charakterze ogólnym, stąd też naruszenie tego przepisu nie może stanowić samodzielnie podstawy kasacji. Respektowanie zasady bezstronności gwarantowane jest w przepisach szczegółowych i wskazanie ich obrzydliwych może uzasadniać zarzut kasacyjny (vide: postanowienie z dnia 16 maja 2003r., II KK 31/03, Lex nr 78381; wyrok z dnia 1 października 2002r., V KKN 238/01, Lex nr 56826; postanowienie z dnia 13 maja 2002r., V KKN 90/01, Lex nr 53913). Powyższe uwagi w pełni się odnoszą także do wskazanego w kasacji obrońcy skazanego P. S. przepisu art. 2 § 1 k.k.

Chybiony jest zarzut rażącego naruszenia norm postępowania, w tym art. 7 k.p.k., przez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Formułując ten zarzut, obrońcy zmierzają do kolejnego podważenia ustaleń faktycznych dokonanych w toku postępowania. Przepis art. 7 k.p.k. stanowi zasadę swobodnej oceny dowodów, zatem zarzut jego naruszenia wymaga wykazania wad w ocenie konkretnych dowodów dokonanej przez sądy orzekające i prowadzących do wniosku, że ocena ta przekracza granice sędziowskiej swobody. Znaczący to, że zarzut naruszenia tego przepisu może być skierowany przeciwko orzeczeniu sądu odwoławczego tylko wtedy, gdy zaakceptował on wadliwą ocenę

dowodów dokonaną przez sąd pierwszej instancji przekraczającą granice wskazanej oceny. W tej sprawie sądy, zarówno pierwszej, jak i drugiej instancji, nie przekroczyły ram wyznaczonych zasadą swobodnej oceny dowodów. Tak więc, niezależnie od tego, jakie ostatecznie ustalenia faktyczne zostały dokonane w przedmiotowej sprawie, Sąd Najwyższy konstatuje, że poczyniono je zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa karnego procesowego. Dotyczy to zarówno wyjaśnień skazanych, zeznań świadków, jak i innych dowodów.

Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu swojego wyroku wnikliwie odniósł się do zarzutu naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 5 § 2 k.p.k. (uzasadnienie - s. 42). Podkreślono, że nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy tego przepisu, podnosząc wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub co do sposobu wykładni prawa, gdyż dla oceny, czy nie została naruszona reguła *in dubio pro reo* istotne jest to, czy sąd orzekający w sprawie rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął te wątpliwości na niekorzyść oskarżonego. Tego zaś nie można w tej sprawie stwierdzić. Faktycznie, w toku postępowania odwoławczego formalnie nie wydano postanowienia o dopuszczeniu dowodu z dokumentów, to jednak je wprost ujawniono, przez odczytanie, i uchybienie takie nie miało żadnego wpływu na treść wyroku sądu odwoławczego. Złożenie określonych wniosków dowodowych nie oznacza, że sąd *ad quem* zobligowany był dokonać nowych ustaleń faktycznych w kierunku postulowanym w zwykłych środkach zaskarżenia, skoro generalnie podzielił stanowisko sądu meriti odwołujące się do tych dowodów, których treść uznana została za wiarygodną i nie podzielił, w ramach kontroli odwoławczej, zdecydowanej większości zarzutów apelacyjnych zmierzających *de facto* do całkowitego zdyskredytowania zaskarżonego orzeczenia. Sąd odwoławczy nie przeprowadził postępowania co do istoty sprawy (*arg. ex art. 452 § 1 k.p.k.*), zatem nie był on zobowiązany do powtórzenia podstaw faktycznych wyroku, zaś jego obowiązkiem było m.in. rozważenie w ramach kontroli odwoławczej zarzutów zawartych w apelacjach i z tego organ procesowy wywiązał się należycie. Ponadto przekonująco umotywował wyrok także w części, w której doszło do wydania orzeczenia o charakterze reformatoryjnym. Sąd Apelacyjny w rzetelny sposób odniósł się do argumentacji zawartych w apelacjach, a wobec tego, że większość zarzutów podniesionych w pismach procesowych obrońców była w treści zasadniczo zbliżona, sąd odwoławczy uprawniony był do odniesienia się do nich

zbiorczo. Dotyczy to przede wszystkim zarzutów związanych z treścią wszystkich supozycji procesowych świadka M. Ł., którego zeznania i wyjaśnienia istotnie miały charakter dowodu o kluczowym znaczeniu dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy. Wywody sądu drugiej instancji przeprowadzono w obszernym uzasadnieniu, a zupełnie chybiony jest zarzut wadliwej konstrukcji uzasadnienia Sądu Okręgowego, gdzie wręcz w drobiazgowy - rozbudowany sposób odniesiono się do wszystkich dowodów, w tym treści zeznań świadków: /.../, do których odwołano się w uzasadnieniach kasacji. Szczególnie wnikliwej i krytycznej ocenie poddano utrwalone relacje procesowe świadka M. Ł., a ocena ta została zasadniczo podzielona w toku kontroli instancyjnej i nie można zasadnie twierdzić, że naruszone zostały powołane w skargach kasacyjnych przepisy prawa procesowego. Dokonano oceny zeznań tego świadka złożonych w niniejszej sprawie, a sądy obu instancji dokonały wartościowań tego dowodu z uwzględnieniem faktu występowania M. Ł. również w innych postępowaniach karnych, co wynika z treści uzasadnienia zarówno sądu pierwszej, jak i drugiej instancji. I tak, Sąd Apelacyjny zaznaczył, że poddano wszechstronnej analizie całość supozycji M. Ł., a odnosząc się do istniejących różnic w jego relacjach, w tym złożonych w innych sprawach karnych, wprost wskazano powody akceptacji oceny tego dowodu dokonanej przez Sąd Okręgowy (uzasadnienie – s. 45 - 46). Sąd drugiej instancji, dzieląc zasadniczo wyprowadzone wnioski przez Sąd Okręgowy, podkreślił, że M. Ł. (uzasadnienie – s. 47):

- nie umniejszał swojej roli w zrekonstruowanych zdarzeniach;
- wskazywał na swój udział w handlu narkotykami i czerpaniu korzyści z nierządu;
- dobrowolnie składał zeznania i wyjaśnienia;
- rozpoznał współników przestępczego procederu, w tym także tych których znał z pseudonimu;
- wskazał trafnie miejsca, gdzie popełniano czyny zabronione.

Sąd Apelacyjny odniósł się też do przeprowadzonej przez sąd *meriti* oceny eksperymentu procesowego, który miał miejsce z udziałem w/w świadka.

Zarzut naruszenia prawa do obrony (art. 6 k.p.k.) w kontekście powołanych w kasacjach przepisów art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. jest w treści dowolny i zresztą nie został on rozwinięty przez skarżących w uzasadnieniu skarg. Nie jest też trafny zarzut obrońców o naruszeniu przez sąd odwoławczy art. 424 § 1 k.p.k., skoro przepis ten jest adresowany do sądu pierwszej instancji, a odpowiednie jego

stosowanie w instancji odwoławczej ma miejsce tylko wtedy, gdy sąd drugiej instancji wydaje orzeczenie zmieniające i powinien wtedy swoją decyzję procesową uzasadnić zgodnie z regułami wytyczonymi w powołanej jednostce normatywnej. To zaś zostało, w części zmieniającej wyrok sądu *a quo*, niewątpliwie prawidłowo zrealizowane przez sąd *ad quem* i czytelnie zostały wyodrębnione - wskazane w sporządzonych pisemnych motywach powody, które zadecydowały o zmianie orzeczenia sądu pierwszej instancji (część I. - „Kwestie związane ze zmianą wyroku”, s. 39 i n.). Dokładnie, także w kontekście zarzutów apelacyjnych i zadań kontroli odwoławczej, odniesiono się do poszczególnej grupy dowodów związanych kolejno z procederem narkotykowym, czerpaniem korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez osoby pracujące w agencjach towarzyskich i pozostałych jednostkowych przestępstwach przypisanych skazanym. Twierdzenia, więc o wadach konstrukcyjnych i merytorycznej zawartości pisemnych motywów wyroku sądu odwoławczego w żadnym razie nie potwierdziły się.

Nie można również zgodzić się ze stanowiskiem dotyczącym naruszenia przez sąd odwoławczy przepisów art. 410 i art. 92 k.p.k. Pierwszy z przepisów jest zamieszczony w Rozdziale 47 k.p.k. zatytułowanym: „Wyrokowanie” i nie pozostawia wątpliwości co do tego, że reguluje on wymagania odnoszące się do merytorycznych przesłanek takiej postaci końcowego rozstrzygnięcia, jakim jest wyrok, jak również co do tego, że chodzi w nim o okoliczności ujawnione w toku rozprawy głównej (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2001r., V KKN 443/99, Lex nr 51662). W świetle treści przepisu art. 410 k.p.k., adresowanego głównie do sądu pierwszej instancji, sąd powinien opierać swoje ustalenia faktyczne jedynie na dowodach przeprowadzonych podczas rozprawy głównej co oznacza, że sąd może czynić ustalenia faktyczne tylko na podstawie tych dowodów, do których strony mają dostęp w toku rozprawy, wskutek czego są w stanie realizować swoje uprawnienia procesowe. To, że Sąd Okręgowy dokonał oceny materiału ujawnionego w sposób nieodpowiadający interesowi skarżącego, nie uchybia wskazaniom zawartym w art. 410 k.p.k. Sąd odwoławczy nie naruszył tego przepisu, gdyż nie czynił własnych ustaleń faktycznych, a jedynie w części odmiennie ocenił już przeprowadzone wcześniej dowody. Natomiast przepis art. 92 k.p.k. jest ujęty w Dziale IV karnej ustawy procesowej, zatytułowanym: „Czynności procesowe” i w Rozdziale 11 regulującym: „Orzeczenia, zarządzenia, polecenia”. Ma on więc charakter ogólny i odnosi się wprost do orzeczeń, których podstawę

stanowić może tylko całokształt okoliczności ujawnionych w postępowaniu, mających znaczenie dla rozstrzygnięcia. Oznacza to, że dyrektywy wynikające z przepisu art. 92 k.p.k. powinny być przestrzegane w wypadku wydawania przez organy procesowe wszelkich rozstrzygnięć, a więc wyroków, postanowień i zarządzeń. Wynika z tego, że nie może on być powoływany jako podstawa prawna zarzutu w nadzwyczajnym środku zaskarżenia.

Nie doszło także do żadnej rażącej obrazy norm procesowych i to o rzekomo istotnym znaczeniu dla treści wyroku sądu drugiej instancji, co bezzasadnie starano się wykazać w kasacjach, a odnoszącej się do uregulowań prawnych zawartych w przepisach art.: 8 § 2, 9, 77, 84 § 1, 117 § 1, 435 § 2, 452 § 1 i 455 k.p.k. Jako za zupełnie niezrozumiały ocenić należy zarzut zaprezentowany w pkt 4 kasacji obrońcy skazanych R. K. i Z. B., a dotyczący obrazy przez Sąd Apelacyjny treści art. 386 k.p.k. Przepis ten odnosi się przecież do przesłuchania oskarżonego we wstępnej fazie przewodu sądowego w sądzie pierwszej instancji i do obowiązków przewodniczącego rozprawy głównej, a związanych z koniecznością pouczenia oskarżonego o jego uprawnieniach procesowych. Zarówno Sąd Okręgowy, jak i Sąd Apelacyjny wyrokowały z pełnym poszanowaniem autonomii jurysdykcyjnej orzekania wynikającej z treści art. 8 § 1 k.p.k. i zarzut naruszenia art. 8 § 2 k.p.k., wobec niezaimplementowania, w realiach rozpoznawanej sprawy, wynikających z niego ograniczeń, nie potwierdził się. Odnosi się to także do zarzutu naruszenia prawa do obrony w ujęciu formalnym (pkt III kasacji obrońcy skazanego D. P.), albowiem stwierdzone uchybienie o charakterze względnym, związane z wymogiem doręczenia zawiadomień o terminie rozprawy obrońcy, słusznie uznane zostało za takie, które nie miało wpływu na treść wyroku sądu pierwszej instancji. Zaznaczono wyraźnie (uzasadnienie - s. 61 - 62), że faktycznie D. P. był reprezentowany przez dwóch obrońców w dniu otwarcia przewodu sądowego, trudno więc zasadnie przyjąć, że zaistniało naruszenie standardów rzetelnego procesu przez pozbawienie, czy rażące ograniczenie skazanemu prawa do obrony. Skazany podjął obronę, a wyjaśnienia złożył odpowiadając również na pytania jednego z jego obrońców, co zostało utrwalone w protokole rozprawy z dnia 7 grudnia 2009r. (tom VIII akt sprawy).

W kasacjach obrońców wskazano też zarzut rażącej surowości wymierzonych kar pozbawienia wolności. W uzasadnieniu części nadzwyczajnych środków zaskarżenia (kasacje obrońców skazanych: K. P. i D. P.) sprecyzowano podstawę

prawną tego zarzutu, podnosząc, że wymierzone kary pozbawienia wolności pozostają w sprzeczności z zasadami wymiaru kary, w szczególności z art. 53 § 1 k.k., czyli przepisem prawa materialnego. Zarzut dotyczący wymierzenia kary nieodpowiadającej dyrektywom wymiaru kary jest jednak zarzutem, o jakim mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., tj. zarzutem rażącej niewspółmierności kary, a nie w przepisie art. 438 pkt 1 k.p.k., który odnosi się, w ramach katalogu względnych przyczyn odwoławczych, do obrazy prawa materialnego (vide: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2010r., IV KK 307/10, OSNwSK 2010/1/1952 oraz z dnia 29 sierpnia 2012r., II KK 181/12, Lex nr 1220789). Zgodnie z wyrażanym, niejednokrotnie stanowiskiem Sądu Najwyższego, co już w części wskazano, postępowanie kasacyjne nie tylko nie jest postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą, ale w toku tego postępowania z założenia nie weryfikuje się zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (vide: postanowienie z dnia 20 kwietnia 2011r., IV KK 78/11, Lex nr 847135). Do ostatniej z poruszonych kwestii odniósł się sąd odwoławczy rozpoznając w tym zakresie podniesione w apelacjach zarzuty co do niewspółmierności orzeczonych kar izolacyjnych. Nie można zasadnie twierdzić, że wyprowadzone wnioski w tym względzie są wadliwe i naruszone zostały przepisy prawa.

Sąd Apelacyjny, w zakresie w jakim podzielił zarzuty zaprezentowane w apelacjach, dokonał zmiany zakwestionowanego rozstrzygnięcia i precyzyjnie opisał w uzasadnieniu, dlaczego orzeczenie reformatoryjne było konieczne. Dotyczyło to także „obszaru” kary, albowiem skazanemu R. B. wymierzono łagodniejszą karę łączną pozbawienia wolności, tj. w rozmiarze lat 7 oraz łagodniejszą karę łączną grzywny, tj. 250 stawek dziennych, po 50 zł każda z nich (pkt I – ppkt 5 w/w wyroku), zaś stwierdzony brak uprzedniej karalności R. K. skutkowało obniżeniem orzeczonej w stosunku do niego kary łącznej pozbawienia wolności z lat 4 (pkt XXIII wyroku Sądu Okręgowego) do lat 3 (pkt I - ppkt 7 wyroku sądu odwoławczego).

Przechodząc do zarzutów zaprezentowanych w kasacjach, a eksponujących rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, mające mieć istotny wpływ na treść wyroku sądu *ad quem*, zaznaczyć należy, że niejednokrotnie były te zarzuty ściśle powiązane z równoległe przyjętym zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych, co jednoznacznie wynika z treści części motywacyjnej skarg obrońców. Ugruntowany

jest pogląd, że obraza prawa materialnego zachodzi wtedy, gdy prawo to zostało wadliwie zinterpretowane przez sąd, bądź nieprawidłowo zastosował organ procesowy przepisy tego prawa - pomimo, że w układzie okoliczności sprawy nie było to dopuszczalne, albo wówczas, gdy sąd nie zastosował obligatoryjnego przepisu prawa materialnego. Podniesienie zarzutu obrazy prawa materialnego jest wtedy tylko uprawnione, gdy nie kwestionuje się treści samych ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd, albo - kwestionując je - zajmuje się stanowisko, że nawet w stosunku do faktów, które sąd ustalił, prawo materialne zastosowano wadliwie. W rozpoznawanej sprawie sąd drugiej instancji niejednokrotnie poddał analizie dokonane akty subsumcji odtworzonych w toku procesu czynów i na kanwie poczynionych ustaleń faktycznych, które podzielono, nie stwierdził naruszeń prawa. Tam zaś, co należy przypomnieć, gdzie nastąpiła odmienna ocena dowodów i w konsekwencji zmiana podstaw faktycznych wyrokowania, doszło bądź do uniewinnienia oskarżonego R. B. od dokonania jednego z przypisanych mu w pierwszej instancji przestępstw, bądź też do istotnego ograniczenia zakresu odpowiedzialności karnej (pkt I – ppkt 3 - 4 wyroku sądu *ad quem*). W części dotyczącej zmiany oceny dowodów Sąd Apelacyjny respektował reguły prawa, były to przy tym zmiany ewidentnie na korzyść skazanych. Jednakże zaznaczyć trzeba, że naruszenie reguł dowodowych określonych w treści art. 7 k.p.k. jest możliwe przez sąd odwoławczy jedynie wówczas, gdy sąd ten ocenia dowody przeprowadzone w instancji *ad quem*, natomiast gdy tenże organ procesowy weryfikuje ocenę dokonana przez sąd *a quo*, należy w skardze kasacyjnej wykazać wadliwość argumentacji sądu drugiej instancji, albo też brak takiej argumentacji. Nie doszło także do naruszenia zasady skargowości określonej w art. 14 § 1 k.p.k., co starał się dowieść w kasacji obrońca skazanego R. B. Ustalono wiodącą, kierowniczą rolę tej osoby w zawiązanej zorganizowanej strukturze przestępczej (grupie) i dlatego kwalifikacja prawna z art. 258 § 3 k.k. była prawidłowa. I do tego zagadnienia sąd odwoławczy odniósł się w pisemnym uzasadnieniu (s. 44), gdzie wyliczono dziewięć dokonanych przez sąd meriti ustaleń faktycznych, które zdecydowały o ocenie zachowania R. B. w aspekcie wskazanego typu przestępstwa. Nie ma, więc jakichkolwiek podstaw do uwzględnienia zapatrywań autora nadzwyczajnego środka zaskarżenia, a dotyczących ziszczenia się w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. Akt oskarżenia, jako skarga zasadnicza, nie tylko

inicjuje postępowanie sądowe, ale także określa jego ramy, co ściśle wiąże się z problematyką tożsamości czynu zarzucanego i przypisanego sprawcy. Ram tych nie wyznacza jednak przyjęty w akcie oskarżenia opis czynu zarzucanego oskarżonemu ani też wskazana tam kwalifikacja prawna. Granice oskarżenia wyznacza bowiem zdarzenie historyczne, na którym opiera się oskarżenie. Istotna jest zatem tożsamość czynu wyznaczona faktycznymi ramami tego właśnie zdarzenia. Za elementy wyznaczające tożsamość „zdarzenia faktycznego” należy przyjąć: identyczność przedmiotu zamachu, identyczność kręgu podmiotów oskarżonych o udział w zdarzeniu, tożsamość miejsca i czasu zdarzenia, jak też zachowanie choćby części wspólnych znamion w opisie czynu zarzucanego i przypisanego, które winny się ze sobą pokrywać, mając jakiś wspólny zakres. Nie stanowi wyjścia poza granice oskarżenia i związane z tym naruszenia zasady skargowości dokonanie w toku przewodu sądowego odmiennych niż przyjęte w zarzucie ustaleń faktycznych co do tego samego zdarzenia - np. w zakresie zachowania sprawców (vide: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2010r., III KK 97/10, OSNKW 2011/6/50 oraz z dnia 21 czerwca 2012r., III KK 217/12, Lex nr 1227748). W świetle treści art. 2 § 2 k.p.k., który statuuje zasadę prawdy materialnej, sąd merytorycznie rozpoznający sprawę był zobligowany do ustalenia rzeczywistej roli R. B. w zorganizowanej grupie przestępczej. Ustalenia te zostały oparte na całości materiału dowodowego, czyli także na wynikach przewodu sądowego. Z oczywistych względów postępowanie sądowe w zakresie rozstrzygnięcia o przedmiocie procesu miało miejsce po wniesieniu aktu oskarżenia, który pełni przecież funkcję obligującą do wszczęcia tego postępowania, w którym rola skazanego została opisana przez oskarżyciela publicznego w takim zakresie, jak oceniono to w fazie śledztwa.

Nie ma podstaw do zasadnego twierdzenia, że doszło do obrazy prawa materialnego, tj. przepisów art.: 189a § 1, 204 § 1 i 2 oraz 258 § 1 k.k. W zakresie, w jakim rozstrzygnięto w instancji odwoławczej, w tym odnoszącym się do utrzymania w mocy wyroku sądu *a quo*, akty subsumcji poszczególnych relewantnych prawnokarnie zachowań skazanych były prawidłowe, a co trzeba ponownie wskazać, w istocie autorzy zakwestionowali w kasacjach treść samych ustaleń faktycznych, które - jak wykazano - nie mogą stanowić przedmiotu analizy w postępowaniu kasacyjnym. Odnosi się to także do kwestii miejsc oraz okresów popełnienia przyjętych działań (możliwie najprecyzyjniejszego ich dookreślenia),

ilości narkotyków, wartości uzyskanych korzyści majątkowych, składów osobowych popełnianych przestępstw i roli w nich poszczególnych sprawców. Brak akceptacji tych niekorzystnych ustaleń, co wprost wynika z treści wszystkich kasacji, stanowi w istocie kolejną, tym razem z wykorzystaniem nadzwyczajnego środka zaskarżenia, polemikę ze stanowiskiem zwłaszcza sądu pierwszej instancji.

Skoro zatem prawomocny wyrok Sądu Apelacyjnego, we wskazanej części, nie narusza powołanych przez obrońców przepisów, ani też nie jest obciążony uchybieniami, które są brane pod rozwagę niezależnie od granic zaskarżenia (art. 536 k.p.k.), kasacje jako oczywiście niezasadne, należało oddalić. Oczywista niezasadność wywiedzionych nadzwyczajnych środków zaskarżenia, we wskazanym zakresie, wynika z tego, że już „na pierwszy rzut oka” można było uznać, że podniesione w nich zarzuty miały charakter wyłącznie apelacyjny, a nie kasacyjny.

Sąd Apelacyjny, co należy na zakończenie również podnieść, zaakceptował wielokrotne przyjęcie w wyroku sądu pierwszej instancji (pkt.: V, XI, XVI, XXI, XXVI, XXIX, XXX i XXXI) za podstawę prawną wymiaru kary grzywny za przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - art. 33 § 2 k.k., co było błędne, gdyż w ustawowym zagrożeniu tego przepisu kara majątkowa jest przewidziana obligatoryjnie (vide: W. Kotowski, B. Kurzępa, A. Ważny, „Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz”, Warszawa 2013, s. 373 i n. z powołanymi tam judykataми). Stwierdzone uchybienie nie miało jednak żadnego wpływu na treść zaskarżonego wyroku i nie była też ta kwestia podniesiona w nadzwyczajnych środkach zaskarżenia, a wcześniej w apelacjach.

Na podstawie art. 527 § 4 k.p.k. zarządzono zwrot trzech opłat od kasacji wobec uwzględnienia ich w opisanych częściach.

W pozostałym zakresie o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k. w związku z art. 518 k.p.k.